

บันทึก

เรื่อง การตีความบทบัญญัติมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๕๓
(กรณี นายแอนโธนี วี บุณชัย และนางแอกเนส วี)

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีมีหนังสือ ลับ-ด่วน ที่ สร.๐๒๐๓/๘๑๒๙ ลงวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๑๖ ขอให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นในปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจของคณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมืองและอำนาจสั่งการของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๕๓ มีข้อเท็จจริงสรุปได้ดังต่อไปนี้

(๑) เมื่อวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๑๐ นายแอนโธนี วี บุณชัย และนางแอกเนส วี สองสามีภรรยาสัญชาติมาเลเซียได้เดินทางเข้ามาในประเทศไทย และได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักร ๓๐ วัน ในฐานะนักท่องเที่ยว ก่อนครบกำหนดอนุญาตดังกล่าว คือ เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๑๐ บุคคลทั้งสองได้ยื่นคำร้องขอเป็นคนเข้าเมืองในโควตาประจำปี พ.ศ. ๒๕๑๐ ซึ่งกรมตำรวจได้พิจารณาและสั่งอนุมัติให้บุคคลทั้งสองเป็นคนเข้าเมือง เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๑๐

(๒) กรมตำรวจได้รับรายงานในภายหลังว่า บุคคลทั้งสองนี้เป็นบุคคลที่ตำรวจสากลต้องกวดขันในข้อหาฉ้อโกง เหตุเกิดระหว่าง พ.ศ. ๒๕๐๖-๒๕๐๗ โดยทางตำรวจสากลได้ออกหมายจับไปแล้ว จึงมีความเห็นว่าพฤติการณ์ของบุคคลทั้งสองอยู่ในข่ายเป็นคนต้องห้ามตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๕๓ และได้เสนอเรื่องต่อคณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมือง คณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมืองพิจารณาแล้วมีมติให้เพิกถอนการอนุญาตเป็นคนเข้าเมืองของบุคคลทั้งสองตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๕๓ และได้เสนอรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยสั่งเพิกถอนการอนุญาตต่อไป ซึ่งปลัดกระทรวงมหาดไทยผู้ใช้อำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้วมีความเห็นโดยสรุปว่า ข้อเท็จจริงที่ปรากฏนั้นเป็นแต่เพียงข้อกล่าวหาที่ยังไม่ได้ผ่านการพิจารณาของศาล และทั้งยังไม่มีพฤติการณ์ที่แสดงว่าบุคคลทั้งสองเป็นคนอันตรายหรือน่าจะก่อเหตุร้ายหรือจะเป็นอันตรายต่อความปลอดภัยของประชาชนหรือราชอาณาจักร จึงสั่งไม่เพิกถอนการอนุญาตเป็นคนเข้าเมืองของบุคคลทั้งสอง

กรมตำรวจและสำนักงานคณะกรรมการตรวจและติดตามผลการปฏิบัติราชการ ขอให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นในปัญหาข้อกฎหมายว่า มติของคณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมืองที่ให้เพิกถอนการอนุญาตตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๕๓ ดังกล่าวนั้น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจที่จะสั่งการเป็นอย่างอื่นได้หรือไม่ หรือมีหน้าที่แต่เพียงสั่งการให้เป็นไปตามความเห็นของคณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมืองแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๒) ได้พิจารณาปัญหา ดังกล่าวข้างต้นแล้วเห็นว่า แม้วาทบัญญัติมาตรา ๒๗^๑ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๔๙๓ จะได้กำหนดให้เป็นอำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมืองเป็นผู้ พิจารณาเพิกถอนการอนุญาตให้เป็นคนเข้าเมืองในกรณีที่น่าปรากฏในภายหลังว่าคนต่างด้าวที่ได้รับ อนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักรแล้วมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๕^๒ ก็ตาม แต่จาก

^๑ มาตรา ๒๗ คนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตตามความในมาตรา ๒๒ หรือมาตรา ๒๓ แล้วนั้น ภายหลังปรากฏว่าได้เป็นผู้มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๕ อยู่แล้วในขณะที่เข้ามาในราชอาณาจักร ให้อธิบดี หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่อธิบดีมอบหมายเสนอเรื่องไปยังคณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมือง ถ้าคณะกรรมการ พิจารณาคนเข้าเมืองเห็นว่าควรเพิกถอนการอนุญาต ก็ให้เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งเพิกถอน การอนุญาตต่อไป

การพิจารณาของคณะกรรมการตามความในวรรคก่อน ต้องให้โอกาสแก่คนต่างด้าวนั้นมา ชี้แจงต่อคณะกรรมการได้ตามสมควร

เมื่อรัฐมนตรีสั่งเพิกถอนการอนุญาตแล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่จัดส่งตัวคนต่างด้าวนั้น ออกไปนอกราชอาณาจักร

^๒ มาตรา ๑๕ ห้ามมิให้คนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้ เข้ามาใน ราชอาณาจักร คือ

(๑) ไม่มีหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางอันถูกต้อง และกรณีที่ต้องมีการ ตรวจลงตรา ไม่ได้รับการตรวจลงตราจากสถานทูตหรือสถานกงสุลไทยในต่างประเทศเช่นว่านั้น

(๒) ไม่มีปัจจัยในการยังชีพ

(๓) ไม่สามารถเสียเงินค่าธรรมเนียมตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) มีโรคอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งกำหนดในกฎกระทรวง

(๕) วิกลจริต หรือไม่สามารถประกอบการหาเลี้ยงชีพได้เพราะจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ ร่างกายพิการ หรือมีโรค

(๖) ยังมิได้ปลูกฝีป้องกันไข้ทรพิษ หรือฉีควัคซีนหรือปฏิบัติการอย่างอื่นตามวิชาการแพทย์ เพื่อป้องกันโรค และไม่ยอมให้กระทำเช่นว่านี้ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้

(๗) มีพฤติการณ์เป็นที่น่าเชื่อว่าเป็นคนอันธพาล หรือเป็นคนที่น่าจะก่อเหตุร้ายหรือ อันตรายต่อความปลอดภัยของประชาชน หรือราชอาณาจักร

(๘) มีพฤติการณ์เป็นที่น่าเชื่อว่าเป็นคนเข้ามาเพื่อค้าประเวณี เพื่อประกอบกิจการที่ขัดต่อศีลธรรม อันดีของประชาชน หรือเพื่อการค้าหญิงหรือเด็ก

(๙) เป็นบุคคลที่รัฐมนตรีไม่อนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักร ตามความในมาตรา ๑๖

(๑๐) เป็นบุคคลที่ไม่มีเงินติดตัวมาตามจำนวนที่รัฐมนตรีประกาศ ตามความในมาตรา ๒๔ การตรวจโรค ร่างกาย หรือจิต ให้ใช้แพทย์ตรวจคนเข้าเมือง

บทบัญญัติใน (๑) มิให้ใช้บังคับในเมื่อรัฐมนตรีได้พิจารณาผ่อนผันเป็นกรณีพิเศษเฉพาะ ราย โดยเรียกเก็บค่าธรรมเนียมเป็นรายปี ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวงได้ ไม่ เกินกว่าคนละสองร้อยบาท แต่เด็กอายุต่ำกว่าสิบสองปีไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียม

ในการผ่อนผันเป็นกรณีพิเศษดังกล่าวนี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกหนังสือสำคัญให้ถือไว้ ตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง

บทบัญญัติใน (๒) และ (๕) มิให้ใช้แก่คนต่างด้าวผู้เป็นบิดา มารดา สามี ภริยา หรือบุตร

บทบัญญัติดังกล่าวจะเห็นว่าอำนาจของคณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมืองดังกล่าวหาเป็นอำนาจเด็ดขาดไม่ คณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมืองมีอำนาจและหน้าที่เพียงเสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยว่า ควรเพิกถอนการอนุญาตการเป็นคนเข้าเมืองของบุคคลต่าง ๆ ที่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักรแล้วหรือไม่เท่านั้น ตามกฎหมาย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงย่อมมีอำนาจที่จะใช้ดุลพินิจเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยตามความเห็นที่คณะกรรมการพิจารณาคนเข้าเมืองได้เสนอมานั้นได้ ดังนั้น การที่ปลัดกระทรวงมหาดไทยผู้ใช้อำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้มีคำสั่งไม่เพิกถอนการอนุญาตให้เป็นคนเข้าเมืองของบุคคลต่าง ๆ ทั้งสองจึงย่อมกระทำได้

(ลงชื่อ) ส. โหตระกิตย์

(นายสมภพ โหตระกิตย์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กรกฎาคม ๒๕๑๖